

Малкиятъ учитель

Едно миловидно шестгодишно момченце лежеше мъртво въ ковчегъ. Въ това време, между другитѣ посетители въ дома на умиралото, дойде и единъ скромень, непознатъ работникъ. Той настойчиво помоли нажаленитѣ родители да му позволятъ: за последень пътъ да види тѣхното починало дете.

— То, миличкото, ме научи да се моля на Бога! — каза той и тихо плачейки, разказа следното:

— Веднажъ стоехъ на висока стълба и поправяхъ покрива на една къща въ съседната улица. Тогава долу, край стълбата мина това дете, погледна къмъ мене и викна:

— Чичко, не боишъ ли се, като си тъй високо?

— Не, чичовото! — му отговорихъ азъ. А то ми рече:

— Това показва, че тази сутринъ ти си се молилъ въ къщи, преди да дойдешъ на работа.

Много ме смутиха тия негови думи, защото азъ не бѣхъ се молилъ, па и не помня, дали презъ моя животъ по-рано нѣкога съмъ се молилъ. Но отъ тогава, всѣка сутринъ азъ се моля, преди да тръгна на работа и всичко ми върви на добре, въ всичко успѣвамъ.

Отъ Нѣмски:
Ал. В.

